Peedu haaras tänutundes doktori pehme rohelise käpa ja kogeles:

„Tänan sind, doktor Krookus!“

„Ah, mis sa nüüd!“ sõnas konn ja nuusutas sõbralikult laia suuga Peedu õlga.

Siis hüppas ta kõrges kaares vette, ujudes kiiresti minema. Peedu jooksis Malle juurde, haaras ta sülle ja kandis kaldale ligemale. Juba ujus veel lai krooklehest paat, nüüd põrkas ta vastu heinakõrt kaldasse.

„Kas teie oletegi see haige, kelle järele doktor Krookus mind saatis?“ küsis väikest liiki õrnanäoline konn, kes oli doktori haigemajas ravitsejaõeks. Ta aitas Peedul Mallet lehele kanda, sulpsatas siis kergelt vette, haaras suuga lehest ja ujus kiiresti teele.

Ümbrus muutus juba hämaraks. Heledasse kevadetaevasse tõusis võilill-kollane kuu. Ikka kitsamaks ja põõsaist varjatuna pimedamaks muutus oja. Viimaks keeras ravitsejaõde äkilise pöördega käänaku taha. Õhtuudu seest säras vastu imeline nõialoss. See oligi doktor Krookuse haigemaja.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 33